

Katy Yaksha

PŘIPRAVIT, POZOR, TEĎ!

PRÁVĚ TEĎ JE TEN NEJLEPŠÍ OKAMŽIK
USKUTEČNIT JAKÝKOLIV SEN

opravdový
příběh

PLÁŽ
TADY SE INSPIRUJETE

KATY YAKSHA

PŘIPRAVIT,
POZOR,
TEĎ!

PRÁVĚ TEĎ JE TEN NEJLEPŠÍ OKAMŽIK
USKUTEČNIT JAKÝKOLIV SEN...

Věnováno Maoře, Andělovi, Marcele Máce

Většina jmen u postav v příběhu je změněná, ale příběh je takový,
jak se opravdu stal.

Vydalo nakladatelství PLÁŽ, 2023
První vydání

Žádná část této publikace nesmí být jakkoliv šířena bez předchozího písemného souhlasu
nakladatele.

Copyright © Katy Yaksha, 2023

Fotky na obálce © Katy Yaksha

www.katyyaksha.com

Předmluva

Je důležité vyzkoušet to, po čem toužíte, o čem si sníte. Když to uděláte, vaše duše bude mít klid, ať už to dopadne jakkoliv. Prostě jste to zkusili a žádné „kdyby“ vám nebude strašit v hlavě.

Zažijete při tom plno dobrodružství, protože budete muset riskovat, opouštět, měnit. Získáte i ztratíte. Ale to, co zažijete, za to bude stát. Pocítíte, že opravdu jste. Tady a teď, že žijete. Že jen pasivně nepozorujete svůj život z dálky, ale jste jeho součástí. Jeho tvůrcem. Autorem svých vlastních příběhů.

Tato kniha vznikla pro vás. Věřím, že vás může inspirovat a motivovat, a že vás zbaví všech obav, strachů a pochybností, které by vám bránily pustit se do jakéhokoliv dobrodružství, po kterém toužíte, byť by bylo sebebláznivější.

Je to vyprávění založené na vlastních zážitcích. Příběh o poslouchání srdce místo rozumu, o víře v intuici a vlastní sny, spontánních rozhodnutích, přátelství, lásce, lásce k životu, o tom, že i tu nejzapeklitější situaci lze překonat veselou optimistickou myslí. Příběh o tom, jak se vysokoškolská studentka ekonomie z jednoho víceméně konzervativního městečka chytila šance a odjela do neznáma, za svým barevným snem o tanci a životě u moře. Vyměnila bezpečí a pohodlí domova za nejistou budoucnost a nastoupila na vysokou školu života plnou nepředpokládaných změn a dobrodružství. Tam u moře našla své pravé já, nový vzrušující směr a s ním tu druhou do dvojice, co také věřila, že nic není nemožné.

Možná se právě teď nacházíte v podobné situaci, kterou jsem někdy prožila i já. Máte před sebou důležité rozhodnutí, cítíte se zaseknutí nebo jako byste to ani nebyli vy. Zdá se, že se život kolem vás točí,

ale vás se to netýká. Jen to dění netečně pozorujete a rádi byste se vrátili ke svému pravému já. Nevíte, čemu věřit. *Pocitům, či rozumu?* Možná se bojíte vystoupit ze zajetých kolejí, nevíte, co vás čeká. Jedno je jisté, čeká na vás vaše vlastní já, připravené na pořádnou jízdu! Musím říct, že i přes všechno napětí a nejistotu to stojí za to!

Udělejte si čas, najděte si příjemné místo a začtěte se do těchto stránek. Možná objevíte nějakou podobnost. Hlavně nezapomeňte, že všechno je možné a vždycky je to jen na vás.

P. S.: Tato kniha je mou úplně první a vznikla před pár lety, kdy jsem jí po jednom velmi drsném odmítnutí z jednoho velmi známého nakladatelství “na chvilku” uložila do šuplíku. Pár let na to jsem založila nakladatelství PLÁŽ a začala své knihy vydávat sama (*Můžeš vše, co chceš* byla první). Tuhle jsem si “šetřila” na pravý okamžik.

A ten okamžik je právě teď, stejně jako pro to skutečnit jakýkoliv sen, protože touhle knihou se už tehdy můj sen, že se stanu inspirativní spisovatelkou, začal pomalu zhmotňovat. Chtěla jsem ten příběh sepsat pro motivaci dalším, ať se nebojí jít za tím, co doopravdy cítí. Ať si okolí říká, co chce. Je to vyprávění o mém prvním velkém skoku do neznáma, za hlasem srdce, navzdory vlastním obavám a nesouhlasu okolí. Moje cesta byla, a dodnes je, občas velmi napínavá, ale jsem šťastná, že jsem se tehdy odhodlala a skočila. Ten první skok do velkého neznáma a nejistoty mi totiž změnil život. Otevřel dveře cestě, ze které už nebylo “cesty zpět”. A tak, i když se tenhle příběh stal před lety, jeho poselství se nemění. Je stejně aktuální dnes a bude za další řádku let:

Vždycky věřit v sebe, ve své sny, vážit si přátelství a malých věcí kolem nás. To je největší bohatství a zaručená cesta ke štěstí už dnes a v každém dalším teď.

Úvod

Malá lekce létání na začátek

Než se pustím do vyprávění, chtěla bych, abyste se opravdu uvolnili a oprostili se od všech svých myšlenek, jak jen můžete a naladili se na vlnu toho, že vše, co si přejete, můžete i získat.

Zavřete oči a uvolněte se. Představte si krásné místo, kde byste si teď přáli být (možná tam právě jste). Cítíte, jak vaše tělo začíná vibrovat, stres a obavy jsou pryč a na vaší tváři září najednou lehký, ničím nerušený úsměv? Cítíte se lehčí a možná se vznášíte pár centimetrů nad zemí...

Vaše představy jsou mocné. Mohou vám zprostředkovat cokoliv, co si přejete. Stačí jen nepochybovat a následovat je. Je to tak snadné!

Tak proč tyto pocity prožívat jen se zavřenýma očima? Podívejte se na děti nebo si vzpomeňte na sebe, když jste byli malí. Děti se neomezují pouze na představy. Jsou spontánní, dělají, co je právě napadne. I vy jste dokázali v obyčejném pískovišti vidět magické město, kouzelný hrad. Všechno šlo, uměli jste si poradit... z listu udělat loďku a z rákosí křídla... Uměli jste létat!

Vaše schopnosti se nezměnily, jste jen o něco větší a už si nehrajete na písku. To ale vůbec neznamená, že svět her už pro vás není otevřen. Právě naopak! Vytěsnit hravost a radost ze svého života je velkým omylem. Vyrůst neznamená zamknout všechnu fantazii do truhly, uložit jí někam na půdu a nahradit jí slovem „musím“. Nemusíte vůbec nic. Když budete naslouchat svému vnitřnímu hlasu, budete stále vědět, kudy jít a co dělat, abyste byli veselí a šťastní.

Můžete změnit cokoliv a kdykoliv. Všechno, co se vám a vašemu malému dítěti uvnitř nelíbí. Když vám nějaká hra přestane přinášet radost, nahraďte jí jinou.

Začněte zase probouzet malé dítě uvnitř vás. Uvidíte, opět se začnou dít zázraky... A vy se znovu naučíte létat! Vítejte zpátky ve světě fantazie!

Můj nepostradatelný svět fantazie a obyčejná radost ze života

Odmala jsem věděla, že existuje ještě jiný svět než ten, který vidím pouhýma očima. Cítila jsem ho, i když mi o něm nikdo nevyprávěl. Byla jsem prý zvláštní samotářské dítě, co si listovalo v knížkách, ještě když neumělo číst. Ráda jsem kreslila a v mých představách vytvářela velmi často pro ostatní nesrozumitelné „světy fantazie“, kde všechno lítal a žilo bez hranic. V mém světě bylo všechno možné a co jsem si přála, to se splnilo. Nespokojovala jsem se s myšlenkami, že to, co se mi v životě nelíbí, nejde změnit. Vždycky jsem věřila v lepší variantu.

Když mi byly necelé 3 roky, zažila jsem zázrak na vlastní kůži. Opařila jsem se celá vařící vodou. Doktoři nevěděli, zda vůbec přežiji, a když ano, tak s velkými následky po celém těle. Jsem tady. Nejen, že žiji, ale moje kůže je zdravá a po popálení mi zbyl jediný malý flíček na pravém boku. Podle doktorů zázrak... Když jsme tehdy jeli sanitkou do nemocnice, byla se mnou na smrt vyděšená mamka. Dodnes si pamatuji, že jí někdo mými dětskými ústy řekl:

“Neboj, to bude dobrý.” Malé 3leté dítě bojující o přežití utiňuje dospělou osobu, že se nemá čeho obávat? Vždyť jsem v tom stavu ani nemohla vědět, co to všechno znamená! Promluvil tam někdo za mě a mluvil pravdu. Zázračně jsem se během krátké doby uzdravila!

Vím, že mi někdo pomáhá, chrání mé kroky a má rozhodnutí, i když jsou občas velmi bláznivá. Dostala jsem dar prožít krásný život na Zemi a proto se svým vnitřním nutkáním a pocitům nebráním a jdu jim vstříc. Jdu za svými sny a prožívám vše naplno, jak to jde. Když mám pocit, že se má role v dané chvíli a daném snu naplnila, snažím se nelpět dál na této cestě a rychle se poohlédnout, kudy mě moje vnitřní já chce vést.

Jsem vděčná za každý den. Když se probudím, usměji se, i když venku zrovna nesvítí slunce. Vzpomenu si, že ho mám ho v duši. Každý ho má, stačí si to uvědomit a radovat se z toho! Den se vám hned zdá být jasnější. Večer si potom promítám, jak jsem svůj den prožila. Co jsem udělala pro svůj vnitřní rozvoj, co jsem udělala pro radost druhých... A jsem šťastná, když cítím hřejivý pocit u srdce. Když se mi něco nelíbí, snažím se hned vymyslet, jak to změnit, zapracovat na věcech, které mi nesedí. Vím, že scénář svého života píšu právě teď a na mém momentálním rozhodnutí závisí moje blízká budoucnost.

Moji milí ochránci a vnitřní síla

Věřím v Anděly, kteří jsou stále po mém boku. Učí mě, chrání mě, laskají mě. Někdy cítím, že mi půjčí svá křídla, abych mohla zakusit tu lehkost a nespoutanost okamžiku.

Mívám tyto pocity, když intenzivně prožívám přítomnost, když naplňuji své poslání, tehdy opravdu cítím, že jsem. Nemyslím ani na včera ani na zítra, existuje pouze teď. Jsem spojena sama se sebou, létám...

Děje se to třeba teď, když píšu. Nebo když poslouchám muziku, co mám ráda. V tom okamžiku vím s ještě větší intenzitou než jindy, že opravdu mohu dokázat cokoli, není omezení. Je jedno, kde zrovna

jsem. Ta chvíle má magickou sílu, kdy neexistuje ani čas ani prostor, prolítne mi hlavou jako paprsek slunce, je to jen pouhý okamžik, nezachytitelný. Prosvětlí mojí mysl a zase zmizí. Zůstane mi po něm ale v srdci teplo a probuzená vnitřní síla. Jsem otevřená přijímat zázraky. Ano, svět snů a fantazie existuje a funguje. A je jen na nás, na co si chceme hrát a čemu chceme věřit.

Kéž je tento příběh inspirací, ať už k tomu nebát se uskutečnit vaše sny nebo se znovu otevřít kouzlu každého okamžiku, žít naplno každé teď a tady se všemi jeho barvami, chutěmi, zázraky, ať jste kýmkoliv a kdekoliv.

Kapitola 1

Sen o životě na ostrově

Tak tedy, jedním z mých velkých snů bylo žít na ostrově. Ani mě nikdy nenapadlo definovat přesně na jakém, jeho rozlohu, Zemi... Nevím, kdy se mi tato myšlenka v hlavě objevila poprvé, odkud přišla. Měla jsem zkrátka pocit jako bych tam už někdy žila. Bylo to čisté přání vycházející přímo z duše. Prostě žít na ostrově s palmami, plážemi, pískem a nekonečným mořem.

Narodila jsem se ve střední Evropě, od moře a ostrovů vzdálená stovky kilometrů. Když jsem někde zahlédla obrázek s mořem a modrou oblohou, hned jsem si ho schovala do sbírky k ostatním. Vytvářela jsem si tak intuitivně svůj modrý svět na papíře. Dokonce i doma jsem svůj pokoj vymalovala na modro! A to po několika

předešlých pokusech vymalovat jinou barvou. Všichni mi totiž tvrdili, že modrá je studená. A tak si můj pokoj vyzkoušel období růžové (půl roku), kytkatých tapet (po pár dnech, kdy jsem se utěšovala, že je to v pořádku, musely tapety ihned dolů, i když byla noc... myslela jsem, že mě ty růže udusí! Sousedí odpustí...). A po krátkém panování barvy okrové jsem konečně ustoupila, nechala se vést pocity a vyzkoušela vytouženou modrou... *Bylo to přesně ono!* Nádhera. Cítila jsem se konečně DOMA. Můj pokoj se stal oázou a dokonce i mé okolí mi muselo dát za pravdu. *Kdybych hned od začátku neposlouchala ostatní, ale vlastní intuici, mohla jsem ušetřit spoustu času, námahy i peněz!* Každý vnímá své okolí naprosto jinak a jedině člověk sám přesně ví, kde se cítí dobře.

Moje touha po žití na vysněném místě byla tak silná, že to nemohlo dopadnout jinak a jednoho krásného dne ten okamžik přišel. Bylo to na jaře, v květnu. Jaro pro mně symbolizuje zrození všeho nového. Včetně příležitostí. A ta moje stála právě přede mnou. Nabídka odjet tancovat na prázdniny na ostrov Mallorca se objevila úplně najednou a bylo na mně, jestli tuto šanci využiji. Musela jsem se rozhodnout prakticky během pár dní. Bylo to bláznivé, měla jsem před sebou zkouškové období, ale odjezd na ostrov byl naplánován už za 3 týdny, jinak šance zmizí!

„Jak to udělám? Kde vezmu peníze na odjezd?? Není to nebezpečné? Jak to řeknu doma?“ Hlavou mi lítal asi milion otázek a já se musela rychle zorientovat, rozhodnout se a začít jednat.

Bylo mi 22 let a studovala jsem vysokou školu s oborem ekonomika. Do té doby jsem ještě nikdy nebyla z domova déle než měsíc. A to jsem ten měsíc ještě strávila pod ochranou staršího bratra ve Vídni, kde mi domluvil letní brigádu. Bylo mi tehdy 17 a pravda, už tam se mi zamlouvalo, že jsem v zahraničí, poznávám cizí kulturu, zkoumám po odpoleních krásné město. Líbil se mi ten pocit svobody.

Škola mě nebavila. Cítila jsem, že ekonomika není přesně ono, čemu bych se jednou chtěla věnovat. Ale životní podmínky vám někdy zamotají cestu a je jen na vás, jak se v ní dokážete podle hlasu svého srdce zorientovat. Vedle studia jsem měla ještě jiný svět. *Ten svůj*. Tanec a s ním spojenou vášň pro umění a kreativní prostředí. A právě díky tanci se mi naskytla příležitost odjet na vysněné místo.

Pocity mluvily jasně. *Nebát se a následovat svůj sen*. Ale naproti pocitům promlouval rozum a chtěl ode mě jasné vysvětlení a potvrzení. Jistotu, že když odjedu, rozhodla jsem se dobře. Jenže to zjistíte, jediné když to vyzkoušíte! A tak nakonec moje touha po životní změně a pocit, že když tuto šanci nevyužiji, už nikdy nepřijde, vyhrály.

Všechno šlo potom hladce. V neuvěřitelně krátkém čase jsem stihla udělat všechny zkoušky. Vůbec nevím, jak jsem to mohla zvládnout. Za normálních okolností bych potřebovala minimálně o 2 týdny navíc. Podařilo se mi sehnat skvělou brigádu na několik dní, kde jsem si vydělala dostatek peněz na cestu! A na konec jsem si nechala to nejhorší. Dva dny před odjezdem jsem doma oznámila svůj plán. Stejně už něco tušili, ale věděla jsem s jistotou, že dřív o tom mluvit nesmím, jinak by mi v cestě zabránili. Což mi po mém sdělení bylo potvrzeno. Nebyl už ale čas na zbytečné zpovídání. Nakonec mi mamka pomohla vyprat a sbalit věci na „výlet“. Občas mi hlavou prolétla myšlenka: *Co za bláznivou věc tady podnikám??* Ale nešlo to jinak. Potřebovala jsem žít a měla jsem to na dosah. Nepochybovala jsem už o svém rozhodnutí a také proto mi bylo pomáháno. Nemusela jsem vynakládat žádné velké úsilí, aby se vše podařilo. A tak jsem začátkem června odjela za svým snem.

Kapitola 2

Kdo se bojí, nesmí do světa

To, o čem jsem si dlouhou dobu jenom snila, se znenadání stalo vším, co mě obklopuje. Každé „ráno“ jsem otevřela oči a začala se smát, když jsem si uvědomila, že dýchám mořský vzduch a dělám něco, co bylo ještě před pár dny jen moje milované hobby! Pocity, které mě přesvědčily, že se není čeho bát a mám se do téhle bláznivé výpravy pustit, opravdu nelhaly.

Na ostrov jsem neletěla sama, ale zato úplně poprvé! Už samotný zážitek z prvního letu byl dokonalý, osvobozující. Viděla jsem kousek naší planety ze shora. Všechno se zdálo být tak titěrné jako maketa s figurkami z *Člověče nezlob se*. Napadlo mě, že se tady dole vlastně pohybuje po herním plánu. Jen s tím rozdílem, že s námi nikdo nehýbe. O tom si většinou rozhodujeme sami.

Do dobrodružství se se mnou po hlavě vrhla moje blízká kamarádka Alice. Byla do změny v životě zapálená stejně jako já. Obě jsme si přály strávit léto trochu netradičně. Prostě jinak. Zažít něco nového, oprostít se od okolí, které svazovalo. Prostor vymezený naším malebným městečkem začal být pro nás příliš těsný. Svůj domov jsem měla ráda, ale toužila jsem se vydat „na zkušenou do světa“ jako Honza z pohádky. Poznat, jak se žije jinde.

S Alicí jsem se seznámila díky stejnému koníčku – tanci. Patřily jsme do týmu jedné taneční skupiny už několik let. Rozuměly jsme si ale i mimo tréninky. Stejný druh humoru, názory na život a tak.

Jezdily jsme na výlety, o víkendech společně navštěvovaly diskotéky a protancovaly se vždycky až do rána. Byla s ní obrovská legrace. Smích byl jediným dopingem, jehož jsme užívaly všude. A v hojně míře. A tak mě představa společně stráveného léta na ostrově ještě víc nadchla. Od naší výpravy do neznáma jsme očekávaly to samé. Bezstarostné léto plné slunce, moře, smíchu, tance a neobvyklých zážitků.

Noc před odletem jsem samozřejmě nezamhouřila oči. Musím přiznat, že jsem byla „trošku“ nervózní. První let. A pak, no vždyť víte. *Ale kdo se bojí, nesmí do světa!* uklidňovala jsem se.

Na letišti v Palmě nás opravdu přivítala sympatická mladá žena. Manažerka agentury, co celou akci zařizuje. Naštěstí to byla také Češka, což se ostatně dalo poznat na první pohled. Češky ve světě nepřehlédnete. Vysoká, štíhlá, opálená a úsměv od ucha k uchu. Spadl ze mě první pytel obav. Cesta z letiště až k našemu prázdninovému domovu trvala autem asi 20 minut. V nablýskaném bílém kabrioletu jsme upalovaly po dálnici, kterou po obou stranách lemovaly bujné sytě růžové květy a konečně i ty palmy! Dál už po místní menší silnici. Všechno krásně kvetlo a vonělo. Prostě ostrov, ale civilizovaný. I když jsem od předchozího dne skoro nespala, cítila jsem se plná energie a nadšeně pozorovala nové okolí. Líbilo se mi tam od první chvíle.

Když jsme vyšly ven z letištní haly, ovanul mě příjemný vlahý vánek s příchutí moře. Mallorca mě pozdravila a pošeptala do vlasů:

„Vítej doma.“ Pocítila příval vděku. Obloha se pyšnila bezstarostnou modří bez jediného mráčku a slunce bylo právě nad námi. Hotová idylka.

Když jsme míjely ceduli s nápisem Santa Ponca a bývalý větrný mlýn, otočila se k nám Helena a s úsměvem řekla:

“Tak tady strávíte svoje letošní léto!” My s Alicí jsme se na sebe podívaly a rozesmály se. Pomalu z nás opadávaly zbytky stresu z cesty i z toho, jak to celé dopadne. Jestli nás na letišti opravdu někdo vyzvedne a kam nás odveze? Slíbily jsme si, že se za žádnou cenu nesmíme nechat rozdělit, kdyby to po nás někdo chtěl. Dvě jsme se cítily silnější než jedna a určitě bysme něco vymyslely, kdyby... Ale žádné „kdyby“ se nekonalo. Věřily jsme přece svým pocitům. To jen okolí ve vás může vyvolat zárodky pochybností. Lidé slyší nějaký příběh v médiích a pak se ho hned snaží naaplikovat na váš případ a zastrašit vás. Já i Alice jsme věřily svým instinktům a ne cizím hlasům. Dobře, ještě jsme neviděly ani místo, kde budeme bydlet a kde tancovat, ale nějak už jsme věděly, že se není čeho bát. Za pár minut už jsme parkovaly v jedné z mallorských uliček našeho letoviska.

„Támhle budete bydlet,“ ukazuje Helena na čtyřpatrový dům s balkóny. Budova nevypadá ani jako temná díra ani vězení, kam by nás chtěl někdo zavřít a mučit. *Je to dobré!* Mrkly jsme na sebe s Alicí. Vzaly jsme si zavazadla a šly dovnitř.

Náš apartmán byl už zabydlen čtyřmi dívkami, které přiletěly 14 dní před námi. K mému velkému překvapení jsem jednu z nich znala od vidění z mého rodného města. Už tam, když jsem jí potkala na ulici nebo na nějaké akci, mi připadala jako z jiného světa. To jsem ještě netušila, že se mezi námi během pár měsíců na ostrově vyvine pevné přátelství, a že právě ona mi pootevře bránu k dalším snům.

Ale nebudu předbíhat, všechno pěkně popořadě. Manažerka nám podala pár nejdůležitějších informací, které jsme nyní potřebovaly vědět: v kolik máme být večer „v práci“, kde je pláž a také nás naučila první španělské slovíčko *mañana*. Což znamená „zítra“.

Proč nás naučila jako první právě tohle slovo, jsem chápala den po dni stráveném na ostrově čím dál tím víc. Popsala bych to asi takto:

na nic nespěchej, všechno bude, ale nejspíš až *mañána*. Typická španělská mentalita. Je to v porovnání s tou naší zkosnatělou a uspěchanou středoevropskou úplná oáza klidu. Musíte se v tom samozřejmě zorientovat. Pak si uvědomíte, že *mañána* je taky den, takže když něco nestihnete dnes, nic se vlastně nestane.

S Helenou jsme se prozatím rozloučily, cokoliv budeme potřebovat, můžeme se na ní kdykoliv obrátit, její telefonní číslo máme. Popřála nám hodně štěstí na první večer a at' si to naše léto užijeme!

Bylo něco po poledni, tedy dost času se ubytovat, rozkoukat a trochu se zaklimatizovat. Další instrukce jsme hned začaly čerpat od holek, co už byly na ostrově po dvou týdnech jako doma. Názory, komentáře, nadšení a spokojenost se lišily asi jako se liší lidé a jejich povahy a priority. Ani by mě nenapadlo, co všechno může člověku na takovém ostrově vadit a na co všechno si může stěžovat. Ale hned poznáte, že „to není jak vypadá“ a takový člověk si prostě bude stěžovat vždycky, kdekoliv a na cokoliv. Když chceš psa bít, hůl si najdeš, jak se říká.

A tak jsme se snažily vzít si z toho jen to podstatné: jsme na Mallorce, bydlíme ve slušném, poměrně dost velkém bytě, asi 3 minuty chůzí od pláže. Diskotéka, kde už od dnešního večera začínáme tancovat, je také kousek od našeho bytu a holky tam opravdu *pouze tancují*. Oblečené. Uf, další pytel obav se právě svezl z mých ramen. Takže žádný podraz, žádný bordel nebo něco podobného. Žádné nahoře ani dole bez! Hurá, to nám stačilo! Další instrukce až potom, je čas jít se pozdravit s mořem.

Naposledy jsem se koupala v moři, když mi bylo asi 16. Byla jsem s kamarádkou v Chorvatsku. A před tím jako téměř každé východoevropské dítě v Bulharsku s rodiči. Jednou, když mi byly 4 a

podruhé v 10ti letech. Takže už mám na slanou vodu a vyhřátý písek obrovskou chuť. Cestou na pláž jsme se trochu porozhlédly po okolí. Plno obchodů se zbožím vyskládaným přímo na ulici nabízelo od suvenýrů všeho druhu s nápisem Mallorca, přes čerstvé ovoce, boty, oblečení, nafukovací lehátka a žraloky, opalovací krémy s kokosovou vůní, vkusné i nevkusné pohledy, parfémy, až po lákavou nabídku kaváren a posezení v jednom z pohodlných křesílek. Tolik dojmů ze života přímo na ulici!

V létě na ostrově strávíte převážnou většinu času venku. Ať už na pláži nebo třeba na terase nějaké té kavárny. Nic z toho jsem ze svého domova zatím neznala. Tento způsob života tam byl ještě v plenkách. Ale zvyknout si na nový rytmus mi nedělalo žádný problém. Od prvního dne se mi zalíbila tamní temperamentní atmosféra. Všimla jsem si hned, že lidé mluví hlasitěji než u nás, a když něco nejde popsat slovy, zapojí i ruce, případně jinou část těla, jen aby vyjádření dané věci bylo dokonalé. Když si někde sednete na kafe, číšník se vás nejdřív zeptá, jak se máte a potom si s úsměvem zapíše vaši objednávku. Můžete u té jedné kávy strávit třeba celé odpoledne. Nikdo vás nebude vyhánět. Klidně si to užijte třeba až do *mañana*, hlavně žádný spěch! Ale to už odbočuji. Zpátky tam, kde jsem ve svém vyprávění přestala.

Jak už jsem psala, začaly jsme pracovat hned první večer v jedné místní turistické diskotéce. Měly jsme být na místě v deset večer, abychom se představily majiteli. Všechno bude určitě v pořádku! Tolik se mi tady líbí. Připadá mi, že jsem tady určitě déle než pouhý jeden den! Celý večer jsme s Alicí cítily lehkou nervozitu. Jak s naším střeoevropským a mírně zkostnatělým stylem tance uspějeme tady na uvolněném ostrově? Já věřila, že všechno bude dobré. Když už jsem tak daleko, tak přece teď nebudu pochybovat o úspěchu.

Naštěstí už jsme měly informace od holek, co začaly před dvěma týdny: *pořádně se hýbat a být veselé!*

Když slyším muziku, nemůžu jen tak v klidu stát, tak to bych měla zvládnout. A pak ten několikaletý trénink ve skupině přece nebyl k ničemu. Pravda, je sice rozdíl, tančit sama za sebe a neschovávat se do skupiny několika lidí, kteří znají přesnou choreografii a každý pohyb, co následuje. Na to jsem byla zvyklá. Když ale tančíte sami, máte svůj prostor. Možnost vyjádřit svůj osobitý styl, jak to cítíte. Nepřemýšlíte o pohybech, jde to přímo z vás. Samo. Je to svoboda. Zná to každý umělec. Malíř, když na plátno přenáší obraz, co se mu odehrává v jeho vizi před očima, spisovatel skládá slova, aby přesně vystihl ten pocit, co má v hlavě...

Přes prvotní připomínky jsem se přenesla a nenechala, aby mě ovládly obavy. Věděla jsem, že to zvládnou. Svůj styl jsem během pár prvních večerů více uvolnila a byla přijata na celé léto! Zase jsem pocítila ten známý příval vděku. Moci se tancem vyjadřovat večer co večer a přes den si užívat ostrova, to je ještě víc, než jsem si vůbec dovedla kdy představit! *A to je jen začátek nové cesty*, cítila jsem. Začínalo mi být jasné, proč ekonomika a suché statistické výpočty ve škole, spolu s představou klasického stereotypního života nedovedly tehdy udržet mou pozornost a vzbudit ve mně potřebné nadšení.

Plnými doušky jsem si užívala novou realitu. Cítila jsem ten rozdíl, přijet někam jen na dva týdny dovolené a nebo se tam cítit a chovat jako doma. Bez omezení, že už za pár dnů vám tohle skončí. Samozřejmě, že většinu dne jsem trávila na pláži. Nemohla jsem se téhle činnosti do sytosti nabažit. Koupání, válení se v písku, pozorování moře, východů a západů slunce...

Náš denní režim byl úplně převrácený od toho „normálního“. Chodily jsme do práce po soumraku a domů se vracely za úsvitu.

Skoro každé ráno jsme to vzaly přes pláž. I když jsem byla celou noc na nohou, jako by mě to místo vyčerpání naopak dobíjelo. Je to tak, když děláte, co vás baví, zastaví se čas. Prostě neexistuje a energie proudí oběma směry, jak z vás, tak do vás. Tělo bylo sice po několika hodinách intenzivního „tanečního tréninku“ fyzicky unavené, ale mysl vyčištěná. Jako znovuzrozená. To pravé rozpoložení na relax a pozorování východu slunce přímo z pláže. Měly jsme tu nejlepší a největší „plazmu“ na světě. Přímý přenos! Obloha i moře měnily své odstíny každých pár minut s tím, jak se vyjasňovalo a den pomalu přebíral vládu nad nocí. To byly chvíle, kdy jsem nezapomněla děkovat všem okolnostem, díky kterým mohu tyto úžasné okamžiky zažívat.

Jednou ráno po práci mě vzal jeden můj nový španělský kamarád na úžasnou vyhlídku. Bylo to teprve pár dní po mém příjezdu na ostrov a do té doby jsem se za hranice našeho letoviska ještě nestačila podívat. To místo bylo jako z pohledu. Nádhera, až se vám zastaví dech a jen tiše obdivujete, co příroda dokáže vytvořit. Stáli jsme na útesech nedaleko našeho domova, vysoko nad hladinou moře. Panovalo tam vznešené ticho, které rozrážely jen zvuky vln, co se dole tříštily o skálu. A pak racci, co skotačili ve vzduchu. Slunce právě vycházelo a zalévalo širé moře neskutečným světlem. Ten pohled přede mnou mě tak dojal, že mi do očí vytryskly slzy vděčnosti, že tu opravdu jsem. Tady a teď. Ta krásná modrá nekonečná plocha promlouvala přímo do nitra mojí duše. Tady jsem se poprvé napojila na magickou energii ostrova a splynula s ním.

Od prvního dne jsem se na Mallorce cítila jako doma. Každý den jsem si užívala moře, modré oblohy, slunce, vonící rozkvetlé přírody a radostné prázdninové atmosféry. Každou minutu jsem se snažila prožít naplno. I když jsme se kolikrát dostaly do postele až za ranního

světla, vůbec mi přehozený životní rytmus nevadil. V noci jsem vyjadřovala své pocity radosti a štěstí tancem. Kolikrát mi připadalo, že se vznáším nad zemí, že mám snad křídla. Myslím, že moje nadšení ze mě sálalo po celé diskotéce!

Na mojí nové „práci“ mě bavilo úplně všechno. Od přípravy kostýmů z krásných blýskavých látek, třásní, úzkých živůtků a sukýnek, které by se určitě mým rodičům zdály být příliš krátké (to víte, tady na ostrově se to tak nebere, vždyť nejpoužívanějším kouskem oblečení jsou tady plavky) přes líčení a vymýšlení nových tanečních prvků, až po pozorování rozjařených turistů a seznamování se s místními. S sebou jsem si nosila slovník a každý večer o přestávkách jsem se snažila naučit pár nových slovíček. Španělština zněla tak hezky a přála jsem se jí naučit. Je příjemné, když jdete do obchodu a víte, co kupujete nebo si objednáte v restauraci a můžete s číšníkem prohodit pár slov v jeho řeči. Cítíte se potom daleko méně jako cizinec. Kromě toho všeho mě hnal ještě jiný důvod.

Jednoho večera jsem se na naší diskotéce seznámila s klukem, který jakoby vypadl z mých snů! Vídala jsem ho tam s partičkou kamarádů už několik večerů po sobě, až jednou se konečně odvážil a přišel se seznámit. Byl to jak jinak než Španěl s hlubokýma tmavýma očima. Z mé strany láska na první pohled! Mělo to ale jednu vadu. Bohužel nemluvil jinou řečí než svojí rodnou... Oba jsme si hned padli do oka, ale nezbylo nám nic jiného, než se domluvat posunky a těma očima. Velice romantické, nicméně se toho tímto způsobem o sobě moc nedozvíte. Když mi od něj druhý den přišla krátká sms na mobil, trvalo mi několik hodin, než jsem s pomocí slovníku pochopila, co mi chtěl říct a sestrojila strohou odpověď. Je to tak omezující pocit, když se nemůžete pořádně vyjádřit! Můj vysněný princ byl sice z hlavního města Palmy, nedaleko od našeho letoviště, ale neměl asi dost trpělivosti čekat, až

se naučím španělsky a nebo on anglicky. Tentokrát byl španělský temperament a netrpělivost na škodu a tak naše sms konverzace po několika dnech utichla a už jsme se neviděli. Byla jsem z toho smutná, ale zároveň jsem touto zkušeností získala silný hnací motor a pořádně se do španělštiny opřela. Tohle už se mi nemůže znovu stát! Musím říct, že mi nadšení opravdu vydrželo a po několika měsících jsem dovedla docela slušně konverzovat i po telefonu. K mým poměrně rychle nabitým vědomostem mi hodně pomohly i moje taneční španělské kolegyně. Učily mě i místnímu slangu, což se ve škole naučit nedá. Byla to zábava a tak to šlo tak nějak samo jako cokoliv, co člověk dělá, protože chce a baví ho to.

Zatímco jsem si naplno užívala svého nového života, některé z dívek, se kterými jsem bydlela, si pořád vyhledávaly důvody ke stížnostem. Já, Alice i Rachel (ta tajemná osoba, kterou jsem znala z mého rodného města, a se kterou jsme si brzy po příjezdu začaly dobře rozumět) jsme byly vděčné za bezstarostné dny na pláži a takové detaily, že jsme každá neměly svůj vlastní pokoj a tak podobně jsme prostě neřešily. A vůbec, stejně tady trávíte většinu času venku. Proto jsem nechápala, proč někdo plýtvá svojí energií a časem na vyhledávání negativních stránek. *Opravdu můžeme vždy ve věcech a situacích vidět buď tu lepší stránku a smát se na svět a nebo hledat drobnosti, kterými zatemníme své myšlenky a budeme trávit čas ve zbytečně špatné náladě.*

Moje kamarádka Alice byla zrovna jako já tolik šťastná, že jsme na ostrově. Ale pořád nechtěla uvěřit, že i ona má to štěstí a může každý den trávit jen tím, co jí opravdu baví. Pochybovala o sobě a často říkala, že jí to stejně nevyjde. Takže co se v krátké době nepříhodilo. Vlastní nedůvěra v sebe sama se jí zhmotnila přesně tak, jak si přála. Přitáhla si to, nač myslela. Jednoho večera se na diskotéce znenadání

objevila naše manažerka a přivezla s sebou zprávu týkající se třech dívek. Svým stylem tance bohužel nezapadají do tohoto místa, a tak se jim musí postarat o práci někde jinde, což bude chvíli trvat. Majitel si to přeje. Nedá se nic dělat. Jednou z dívek byla samozřejmě Alice.

„To jsem přesně věděla,“ okomentovala svojí situaci. A přitom jí vůbec nenapadlo, že si za to třeba může sama. Vždyť o tom pořád mluvila, tak to nemohlo dopadnout jinak. Přála si prožít tuto zkušenost a teď má tu možnost. Bylo na ní ale vidět, že je překvapená. Takže zřejmě své prohlašování o tom, že jí to stejně nevyjde, pronášela „jen tak“. O své nové místo chtěla teď už bojovat. Došlo jí, že teď musí věřit, že se rychle najde náhrada a ona se nebude muset vrátit domů. Měla to být zkouška, kterou zřejmě dobře pochopila a tak se během pár dní našlo nové místo pro všechny 3! Naštěstí to nebylo moc daleko a tak jsme dál mohly bydlet pohromadě a užívat si léta na ostrově.

Další z dívek, které se musely přesunout do jiného místa, byla Ráchel. Svým vzhledem a vyjádřením tance byla příliš extravagantní na diskotéku v našem letovisku. Takže nakonec se oddělily právě ty dvě, se kterými jsem si nejmíc rozuměla.

Ale všechno má svůj důvod, i když ho možná v tom okamžiku nechápeme. Možná právě naše oddělení pomohlo mému urychlenému studiu španělštiny a ještě většímu osamostatnění se. Měla jsem spoustu času přemýšlet sama o sobě, o tom, co chci dál, po létě.

Budu se vůbec chtít vrátit do školy? Je to pro mě důležité? Nebo půjdu jinou cestou, ale jakou? Uvažovala jsem často. Na to je ale dost času, vždyť léto teprve začalo! Zahnala jsem vždycky své myšlenky tam, odkud přišly. Ještě jsem neznala odpovědi. To ani není možné, že jsem tady teprve pár dní, zdá se mi, že jsem tady odjakživa! Asi proto mi myšlenky na můj dosavadní život připadají tolik nereálné. A co bude dál, to se teprve uvidí. *Mañana a la playa!* To je víc než jisté.

S Ráchel jsme si každým dnem rozuměly víc a víc. Měly jsme hodně společných názorů i stejně „ulítlé“ představy o životě. Ani jí nepřipadalo nic nemožné. Objevily jsme společný svět fantazie, který jsme viděly na každém kroku. Společně i s Alicí jsme často pořádaly večerní piknikové debaty na pláži nebo výlety autobusem do hlavního města Palmy. Bavilo nás toulat se a ztrácet v jejích starobylých úzkých uličkách, ochutnávat „café con leche“ (neboli výborné kafe s mlékem) v původních kavárnách, šmejdit po obchodech, pozorovat lidi... Jezdily jsme prozkoumávat také sousední letoviska. Seznamovaly jsme se s naším ostrovem, zatímco ostatní dívky stěží vystrčily paty z domu. Důvodem jejich pobytu na Mallorce byly bohužel jen peníze. A tak jim přišlo líto utratit byt' jen malou částku výměnou za poznání něčeho nového. Já i moje kamarádky jsme chtěly poznat víc než jen okolí našeho „domova“ a jednu pláž...

Cítila jsem, jak díky těmto objevným výpravám moje vazba k ostrovu sílí každým dnem. Spousta turistů sem přijede na dva týdny a stráví celou tu dobu mezi bazénem a hotelovou restaurací, maximálně udělají pár kroků směrem na neblížší pláž. Pak vám řeknou, jaká je tam nuda a že je to tam stejné jako všude jinde. Ale tento malý kousek Země nabízí tolik možností! Má tolik tváří, nálad, skrytých tajemství! Máte náladu na „líný den“? Zvolte si výlet na jednu z mnoha pláží, stačí se u ranního croissantu podívat na mapu. Chcete ucítit opravdové kouzlo ostrova? Vydejte se do hor nebo do vnitrozemí a navštivte některou z původních vesniček. Když budete mít štěstí, narazíte na místní trh, kde to opravdu žije! Budete obdivovat elán místních babiček a dědečků, co se na trzích scházejí. Máte náladu se večer dobře najíst a pak se i pobavit? Zajed'te si do Palmy! Čeká tam na vás spousta výborných restaurací a barů. Když se budete jen tak potulovat uličkami, narazíte na ta pravá místa, která nenajdete v průvodcích, protože nejsou určená jen pro turisty. A

tento zážitek opravdu stojí za to! Nebo si přes den vyberte některou kavárnu, pohodlně se usad'te, objednejte si něco dobrého k pití a jen tak pozorujte, co se děje kolem vás...

Ale teď zpátky do příběhu. Každý den jsme měly co dělat. Nejradši bych ani nespala, aby se to všechno dalo stihnout. A když jsme byly unavené, tak jsme zvolily program relax na pláži, četly, povídaly, jedly, opalovaly se...

Kapitola 3

Změna je život

A pak, asi v půlce léta, přišla znenadání změna. Zřejmě nastal čas jít zase o kus dál, čas posunout se. V srpnu je na ostrově sezóna maximálně rozjetá. Všude je všeho moc. Horka, lidí... I v naší diskotéce začalo být najednou jaksi „přelidněno“. A tak se pan majitel ze dne na den rozhodl, že už nepotřebuje žádné tanečnice. To znamenalo, že už tam nejsem třeba ani já! Španělé jsou opravdu velmi spontánní. Jak je vidět, naprosto ve všem...

Tato informace mě úplně vytrhla z mé prázdninové idylky, když mi Helena jednoho odpoledne zatelefonovala tu novinu přímo na pláž.

„Co budu dělat, teď uprostřed sezóny?? Co když se pro mě nenajde místo??!“ Uvažovala jsem v panice nahlas. „Budu muset odjet už teď domů? Ale vždyť já vůbec nechci! Ještě ne...“ sypala jsem na Helenu všechno, co mě v tom momentě napadalo.

„Uklidni se, něco seženu! Bude to jen pár dní trvat a možná se budete muset všechny přestěhovat jinam, to se ale ještě uvidí. Hlavně klid, domů nepojedeš! Tady je tohle úplně normální. Španělé jsou prostě temperamentní. Když se pro něco rozhodnou, řeší to hned, bez odkladu. Ale je tady plno příležitostí!“

Trochu mě těmi slovy uklidnila a já si vzpomněla na začátek léta, kdy se tři děvčata také musely přesunout na jiné místo. Chvilí to trvalo, ale Helena jim opravdu našla náhradu a nikdo nemusel z ostrova proti své vůli odjíždět.

Takže klid! Co tady plašíš! Napomenula jsem se. A vůbec, proč nepoznat další místo? Všechno zlé je přece pro něco dobré... Hlavně žádnou paniku a ono se to nějak zařídí. Hlavně si tím nekazit krásný den. Tím si určitě nepomůžu!

„Já vím, bude to dobrý. Jen jsem zpanikařila. Tolik se mi tady líbí! Tak mi, prosím, zavolej hned, jak budeš něco vědět, jo?“ Domluvila jsem se s Helenou už ve větším klidu.

Svým kamarádkám jsem hned vysvětlila, co se děje. Nečekaná informace mě sice na chvíli rozhodila, ale to nejlepší, co jsem mohla udělat, bylo pustit to z hlavy. Prostě to už dál nerozebírat. Kamarádky pomohly. Stejně mi nezbyvá nic jiného, než čekat a věřit. A když čekat a věřit, tak rozhodně ne ve strachu a obavách, ale příjemně!

„Jde se na kafe, to se musí zapít! Změna je život! Kdo jde se mnou?“ Zeptala jsem se zvesela mých kamarádek.

„Tak to si nemůžeme nechat ujít, samotnou tě v tom nenecháme. Stejně se mi už připaluje nos,“ začala se pohotově balit Ráchel. Jak se před ní řekne slovo „kafe“, uslyší, i kdyby byla kilometr daleko. Kafe je její vášeň.

„Jasně, hurá na kafe, začíná něco nového!“ Povzbudila mě Alice. Přesně moje kamarádky, podrží, když to potřebujete.

V kavárně přímo na pláži, kde si můžete bosýma nohama volně jezdit v rozehrátém písku, jsme ještě chvíli probíraly novou situaci. Ale už v klidu. Potom jsme si přitukly „na změnu“ šálky s tmavou voňavou tekutinou a zpečetily to hlasitým smíchem. Ten překoná všechno.

Přemýšlela jsem, jak si svého prvního volna po několika měsících co nejlépe užít. Jak říkala Helena, pár dní to potrvá. A tak mě napadlo zavolat jednomu kamarádovi, co mi nabízel, že až budu mít někdy volno, rád mě vezme do večerní Palmy, hlavního města ostrova. To znělo lákavě. Přesně to pravé na dnešní večer. Snad bude mít čas?

„Haló, to je Javi?“ Zeptala jsem se nejistě, když se v telefonu ozval mužský hlas.

„Sí! Hola, to je Katerina? Jak se máš?“ Zdálo se, že mě rád slyší.

„Já dobře, díky. Jak ty? A chci se zeptat, co děláš dneska večer?“

„No, dneska ještě ani nic, ty máš volno?“ Zeptal se, jako by už tušil, proč mu volám.

„Uhodl jsi! Mám první den volna po skoro třech měsících! A chci si ho pěkně užít, tak ti volám, jestli bys mě tedy dneska provedl po noční Palmě? Ve dne už jí docela znám a musím říct, že to město je nádherný, už se nemůžu dočkat, až ho uvidím v plném proudu i v noci,“ vychrlím na něj své přání.

„To budu moc rád. Tak v kolik tě mám vyzvednout?“ Ptá se pohotově. Temperamentní a rychlé rozhodnutí. Dnes už podruhé.

„To je skvělý, že máš čas! Tak třeba v devět u nás před domem?“ Navrhnu a mám obrovskou radost, že to tak vyšlo, a že se doma netrápím úvahami, co bude dál. Tenhle večer bude fajn a zítra už se určitě dozvím nějaké novinky.

„Platí, *vale*. Tak v devět. *Hasta pronto, un beso*.“ Rozloučí se.

„Gracias, Javi. Už se moc těším!“ Odpovím a celá zářím. Poprvé

uvidím to krásné magické město i v záři světél. Jak říkám, všechno zlé je k něčemu dobré. Kdyby se nestala ta změna, byla bych dnes večer zase na tom samém místě a takhle poznám něco nového.

Informuji své kamarádky a ty se radují se mnou. A zítra večer bych se mohla vypravit za nimi, podívat se do diskotéky, kde tancují. Skvělý nápad! No vida, už si v duchu plánuji program na další večer... Najednou mi to volno ani nevadí, jak tak koukám. Ještě chvíli potom povídáme v kavárně na pláži a užíváme si odpoledne, co se pomalu mění v podvečer. Později ještě skočím do vody a pořádně si zaplavu. Ten pocit také nejde ničím nahradit. Mořská voda z vás smyje jakékoliv nánosy stresu a obav, a když vyjdete z vody ven, máte úplně čistou hlavu připravenou na nové zážitky.

„Ahoj, tobě to ale sluší! Dlouho jsem tě neviděl...“ přivítá mě Javi typickým španělským stylem. Jeho lichotky mi vůbec nevadí. Naopak je moc příjemné, když vám dá někdo najevo, že vypadáte dobře. A tím víc, když je to jen kamarád.

Po lehké večeři, kterou jsme doma společně s kamarádkami připravily (nejsme typické příznivkyně domácího vyvařování, tady vám bohatě stačí nějaký ten salát), jsem si udělala čas na sebe. Umyla si vlasy, vybrala oblečení, ve kterém se cítím opravdu dobře, prostě jsem si to celé užila. A mám radost, že to hned někdo dovede ocenit.

„Ahoj, díky! Jedeme přece do Palmy, tak nepojedu v plavkách!“ Pozdravím se s Javim dvěma polibky na tváře, místní zvyk.

„Ale plavky by vůbec nebyly špatný!“ Dělá si legraci.

„To je mi jasný, jen bych se asi necítila tak dobře. Jsme sice na ostrově, ale asi jsem ještě neodhodila všechny zábrany. Tak třeba příště, jo? Ale musíš mi slíbit, že v těch plavkách půjdeš taky!“ S Javim se nikdy nenudím. Je s ním zábava od první chvíle. Jsem ráda, že jsem mu zavolala. On se směje a startuje auto. Hurá do Palmy!

Jedeme po dálnici, která se line mezi zelenými kopci. Místy je vidět na moře. V přístavech se klidně pohupují jachty a rybářské lodě. Pomalu se začíná stmívat. Nebe hraje různými odstíny a všude už jsou rozsvícené pouliční lampy a magická osvětlení u vil v kopcích. To vše dohromady ve vás vzbudí pocit, že projíždíte pohádkou.

Přijíždíme do Palmy. Jedeme po honosné promenádě, co lemuje pobřeží a přístav plný luxusních jachet i malých rybářských loděk. Po levé straně svítí jedna restaurace vedle druhé s nabídkou všeho druhu... pizza, indická kuchyně, rizota, bagety, olivy, zmrzlina... Nestačím to všechno sledovat. Ve dne, když ještě nic nesvítí, to vypadá úplně jinak, jakoby se na noc vyměnily kulisy!

„Támhle je *Tito's*, jedna z nejlepších diskoték na ostrově. Tou prosklenou stěnou se díváš přímo sem, do přístavu a na moře. Můžeme tam později zajít, když budeš chtít,“ ukazuje Javi na vysokou prosklenou budovu, kterou právě mjíme.

„To by bylo skvělý, určitě!“ Nebráním se ničemu. Vypadá to nádherně a navíc když říká, že je odtud vidět moře? To musím zažít!

„Za chvíli už zaparkujeme a vrhneme se do uliček,“ informuje mě můj průvodce.

Promenádu lemují z obou stran urostlé palmy, fikusy a jiné druhy rostlin, které ani neznám.

„V pořádku, já se kochám. Vypadá to tady úplně jinak než ve dne. Jsou vidět úplně jiné detaily,“ komentuji své pocity.

Projeli jsme promenádu plnou pěkně oblečených lidí a parkujeme na konci bujného parčíku. Vystoupím z auta a rozhlížím se kolem. Jsme kousek od katedrály, která se pyšně tyčí v záři světél. Vypadá to úchvatně. Nepřijeli jsme sem ale obdivovat historické památky, ale zažít tep nočního města. Přejdeme přechod a odbočíme ze směru katedrály do malebné čtvrti *La Lonja*, plné zábavy a dobrého jídla. Nepřestávám se divit, jak se město na noc promění. Ulice, které jsou

ve dne rušné, teď jakoby spaly a naopak. Brouzdáme se ve spleti úzkých starodávných uliček provoněných tak, že se vám sbíhají sliny v ústech. I když jsem večeřela, dostala jsem hned na něco chut'. Javi, jako by zase četl moje myšlenky:

„Máš chut' na nějakou místní specialitu?“

„Jak to víš? Právě na to myslím, když to tady tak krásně voní! Ale jen něco malého,“ odhaluji své chutě.

„Tak to je ten správný čas na nějaký *tapas bar*!“

„*Tapas*...?“ Ptám se nechápavě.

„Ty jsi takovou dobu na ostrově a neznáš *tapas*? Nejvyšší čas to změnit! Koukám, že toho ještě o Mallorce a vůbec o Španělsku hodně nevíš,“ kárá mě z legrace Javi.

„To tedy asi ne! Teď si připadám jako typický turista, co navštěvuje akorát bary a restaurace, kde dostane to, co u něj doma,“ dodávám a trochu se stydím.

„Tak strašný to s tebou není, už mluvíš docela slušně španělsky a to každé turistě neumí! Pojď, tady to vypadá přesně na to, co hledáme,“ řekne a vede mě do příjemně vyhlížejícího prostoru.

Je tu plno, ale máme štěstí, na baru vidíme dvě volné židle. Posadíme se a Javi mi vysvětluje, jak to v takovém *tapas baru* chodí. Napůl vnímám jeho a napůl okolí. Pěkně to tu vře. Lidi mluví hlasitě, překřikují se, což vytváří skvělou atmosféru. Někdo by si mohl pomyslet, že se ti lidé snad hádají, ale oni si jen temperamentně povídají. Cítíte se tu tak svobodně, nesvázaně. Na stěnách visí hustě popsané tabule se vším, co si můžete objednat. Nerozumím skoro ničemu! A na baru, kde sedíme, na nás z vitrínek kouká plno zajímavých pochoutek. Něco jako naše české chlebíčky a různé saláty.

„Tomu všemu, co tady vidíš, se říká *tapas*. Jsou to takové jednohubky a malá jídla. Můžeš tak od všeho trochu ochutnat. A

musím říct, že je to všechno opravdu moc dobrý!“ Přitáhne Javi zpátky mojí pozornost.

„No, dobře to sice vypadá, ale támhle na tý tabuli nerozumím vůbec ničemu. Můžeš mi to nějak přeložit, prosím?“ Požádám o pomoc a Javi, coby zkušený průvodce, se ujme slova a rád mi všechno vysvětluje.

Nakonec nechám stejně výběr na něm. Vyzná se v tom určitě lépe než já. K pití si objednáváme jak jinak než víno, které se tady popijí téměř jako voda. A které nám číšník naservíruje v malých plochých skleničkách na limonádu. Výborné! Směju se a užívám si. Jsem moc ráda, že mám dnes večer volno a můžu sedět právě v tomto baru mezi tolika příjemnými lidmi, co si užívají večer stejně jako já....

Líbila se vám ukázka? Objednejte si knihu na e-shopu a nechte se unést pokračováním příběhu, hřát španělským sluncem, nabíjet energií moře a inspirací k tomu následovat hlas srdce, vaše sny, ať už si sníte o čemkoliv... nezapomeňte, právě teď je ten nejlepší okamžik uskutečnit jakýkoliv sen!